

การ์ดวันพ่อ

พ่อของผมเป็นคนดู เสียงดังและมักจะอารมณ์เสียกับเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ เมื่อผมยังเป็นเด็กวัยรุ่น ผมไม่เคยเข้าใจกับคำสั่งของพ่อเลย บางอย่างมันก็เป็นเรื่องที่ผมรู้สึกของผมโดยสิ้นเชิง การไปเตะฟุตบอลแล้วกลับบ้านค่าเหมือนเพื่อนคนอื่นไม่ถูกต้องนักในสายตาของพ่อ ผมต้องกลับมาช่วยงานที่บ้านทุกวัน บางครั้งผมก็คิดว่าพ่อไม่เคยเข้าใจผมเลย ไม่ได้รักผมเลยแม้แต่นิดเดียว

เดือนธันวาคมของทุกปี โรงเรียนของผมมีการจัดงานวันพ่อ โดยมากจะมีการจัดบอร์ดเกี่ยวกับในหลวง แต่ปีนี้จะมีอะไรที่พิเศษกว่า อาจารย์ให้พวกเราเขียนการ์ดวันพ่อ การ์ดจะต้องถูกทำขึ้นเองและให้อาจารย์ตรวจก่อนส่งทางไปรษณีย์ไปที่บ้านของแต่ละคน สำหรับผมแล้วเรื่องการ์ดนี้ไม่ได้มีความสำคัญมากไปกว่าการได้เตะฟุตบอล หรือเตะเตะกร้อกับเพื่อนเลย มันออกจะเป็นความกระตือรือร้นด้วยซ้ำที่จะต้องเขียนการ์ดอวยพรให้กับพ่อ หลายวันนั้นผมทำอะไรมากมายอย่างกว่าจะได้ทำการ์ดก็เป็นวันสุดท้าย ก่อนที่จะส่งการ์ดสีฟ้าทำมาจากกระดาษแข็งที่เหลือมาจากจัดบอร์ดที่โรงเรียน ลายขลิบสีทองข้าง ๆ ผมก็ได้มาจากหมวกวันปีใหม่เก่า ๆ ของน้อง ผมเขียนข้อความลงไปว่า “ขอให้พ่อมีความสุขและหายป่วยจากโรคที่เป็นอยู่” ผมคิดว่าถ้าผมเป็นอาจารย์ให้อการ์ดใบนี้คงได้คะแนนไม่เกินห้าจากเต็มสิบแน่ ๆ สองวันต่อมาผมกะว่าการ์ดจะต้องถูกส่งมาถึงที่บ้าน ทุกเย็นเมื่อกลับถึงบ้านผมจะรีบไปที่ตู้ไปรษณีย์เพื่อที่จะเก็บการ์ดของผมก่อนที่พ่อจะได้รับมัน

หลายวันต่อมาผมก็ไม่เห็นมีการ์ดส่งมาที่บ้าน แล้วผมก็ลืมเรื่องนี้ไป วันหนึ่งพ่อใช้ให้ผมไปหยิบของที่โต๊ะบัญชี เมื่อไขลือคกุญแจและดึงลิ้นชักออกมา ผมพบการ์ดใบนั้นวางอยู่ ผมไม่รู้ว่าพ่ออ่านมันหรือยัง ความรู้สึกของผมตอนนั้นคือเจ้าการ์ดใบนี้คือสิ่งที่ไม่น่าเก็บไว้ มันไม่ได้ทำมาจากความตั้งใจของผมเลย มันน่าจะหายไป

แต่ว่าผมก็ยังไม่วางจะทิ้งมันไป เลยนำมันซ่อนไว้ในลิ้นชักข้าง ๆ กัน ต่อมาเมื่อผมเปิดลิ้นชักอีกก็ครั้งก็พบการ์ดใบนี้วางอยู่เสมอ คราวนี้ทุกครั้งที่ผมเจอมันผมจะนำมันไปเก็บไว้ที่อื่นเสมอ และไม่ว่ากี่ครั้งที่ผมเปิดลิ้นชักเดิมก็จะพบว่ามันอยู่ที่เดิมเสมอ ครั้งสุดท้ายที่ผมพบมันผมเก็บมันไว้ในที่ที่คิดว่าจะไม่เจอมันอีกเลย และเรื่องนี้พ่อกับผมไม่เคยพูดถึงมันเลย จากนั้นไม่นานพ่อก็จากไปด้วยโรคประจำตัว

ห้องของพ่อเหมือนกับถูกปิดตาย ไม่มีธุระจำเป็นจริง ๆ หรือว่าทำความสะอาด ก็จะไม่มีคนเข้าไปในห้องนั้นเลย ผมเข้ามาเรียนต่อในที่ใหม่ มีเรื่องใหม่ให้พบให้เจอทุกวัน ความทรงจำหลายอย่างเกี่ยวกับพ่อก็จางหายไป

จนวันหนึ่งผมเจอปัญหา ในหัวของผมมีแต่เรื่องสับสน อยากหนีปัญหาไปไกล ๆ ไม่อยากเจอแม้แต่ผู้คน ผมกลับมาที่บ้านไขกุญแจห้องพ่อแล้วเข้าไปในนั้น ที่ห้องของพ่อทุกอย่างยังเหมือนเดิม ข้าวของทุกอย่างยังอยู่ครบเหมือนครั้งที่พ่อยังอยู่ในห้องเงียบมาก ผมได้ยินแม่แต่เสียงหัวใจของตัวเอง

ผมเดินไปที่โต๊ะบัญชีที่พ่อกำลังจะนั่งอยู่ที่นั่นเสมอ ตอนนั้นผมคิดว่าถ้าพ่อยังอยู่พ่อจะทำอะไร จะแนะนำผมอย่างไร แล้วจะช่วยผมแก้ปัญหาอย่างไร ทันใดนั้นผมคิดถึงเรื่องเก่า ๆ เรื่องหนึ่งขึ้นมา ผมรีบไขกุญแจไขลิ้นชักโต๊ะบัญชีด้วยความหวังว่ามันจะยังอยู่ เมื่อเปิดลิ้นชักผมก็พบมัน การ์ดสีฟ้าขลิบทอง ยังดูโดดเด่นอยู่ในลิ้นชักของพ่อ มันยังอยู่ที่เดิมเหมือนทุกครั้ง ถึงตอนนี้ผมรู้แล้วว่าพ่อรักผมมากขนาดไหน ทุกครั้งที่การ์ดใบนี้หายไป พ่อจะหามันแล้วนำมาเก็บไว้ที่เดิม ไม่ว่าจะเป็นการที่ไม่มีใครคาดหวาดใด ๆ และแทบจะหาความสวยงามใด ๆ ไม่ได้เลย พ่อก็เก็บมันไว้เสมอ และสิ่งที่พ่อสอนผมด้วยการกระทำมันมากกว่าคำพูดทั้งหมด พ่อสอนให้ผมมีความรับผิดชอบกับการกระทำของตนเอง ให้มีความอดทนและไม่ท้อแท้กับปัญหาใด ๆ เหมือนที่พ่อเคยเจอเสมอและผ่านมาได้ทุกครั้ง ผมรู้สึกขึ้นมาทันทีว่าปัญหาที่ผมเจอตอนนี้มันไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย กำลังใจจากการ์ดใบนั้นเหมือนจะค่อย ๆ แผ่ซ่านจากมือเข้ามาสู่หัวใจผม ในใจของผมรู้สึกอุ่นขึ้นมาอย่างประหลาดเหมือนกับพ่ออยู่ในนั้น ผมวางการ์ดเก็บไว้ที่ลิ้นชักตามเดิม และออกมาจากห้องของพ่อด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกับเมื่อตอนที่เข้ามา ก่อนประตูจะปิดลงผมบอกออกไปด้วยความรู้สึกที่พ่อก็มีให้ผมมาตลอดว่า

"พ่อครับ ผมรักพ่อ" สิ่งที่น่าเสียดายคือผมไม่ได้พูดคำ ๆ นี้กับพ่อเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

ดัดแปลงจาก: "การ์ดวันพ่อ". [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.love4home.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=๓๖๔๓๖๙&Ntype=๖.๒๕๕๗>.